

Saa bibringer han Rigsdagen det forkerte Indtryk, at han har dem, og han har dem dog ikke. Det er almindelig tør Logik. Den Maade at tale paa minder mig paa en pudsig Maade om et Revuomkvæd — det skulde da ikke være det, der har foresvævet den højtærede Minister? Der var i sin Tid i en Revuise Tale om, at den, der synger, har været i Skoven med sin Kæreste og en Ven, og saa opdager han pludselig, at Vennen sidder og træder ham paa Tærne under Bordet — det skulde vel have været Pigen. Saa ender Verset med: „Skal jeg sige det, eller skal jeg ikke sige det? Jeg skal ikke sige det“. Det er det, som den højtærede Minister her siger: Skal jeg sige det, eller skal jeg ikke sige det? Jeg skal ikke sige det. Men Ministeren skal sige det. Naar han staar overfor Rigsdagen, skylder han den Besked. Og hvis Ministeren ikke vil sige det, saa vil jeg sige det: Han har dem ikke! Han kan umuligt have dem. Det er noget, som jeg ikke bebrejder ham, for hvor i Alverden skulde han i det Øjeblik, der her er Tale om, kunne stamppe alle disse fortræffelige Mænd op af Jorden? Det vil i det hele taget være særdeles vanskeligt efterhaanden at komme dertil, at man har disse Mænd, det er en af de største og vigtigste Opgaver, og just derfor vil det være af saa stor Betydning, om den højtærede Udenrigsminister vil sige til os aabent og lige ud: Ja, jeg har netop i Sinde at vælge en Mand, der ikke er af den hidtidige Skole, den, der ikke har været særlig fortræffelig med Hensyn til at opdrage de unge Mennesker undtagen, som jeg sagde før, til at optræde ved Femteer o. s. v.; nej, jeg vil finde en helt ny Mand, som kan indblæse Korpsen en helt ny Aand, som kan opdrage det, give det Instrukser, med andre Ord kan skabe den nye Æra, som det jo netop er den højtærede Udenrigsministers Maal og Ønske at skabe, og som vi vistnok fra alle Partiers Side med Glæde vil se ham gennemføre.

Endelig kommer jeg til det saa meget omtalte Spørgsmaal om „Benene“. Som den ærede foregaaende Taler meget rigtigt har gjort opmærksom paa, lader det sig ikke gøre at affærdige den Stilling, Flertallet har taget, og som har faaet Udtryk i det Lovforslag, der nu ligger paa Tingets Bord, med at sige, at en saadan Bestemmelse er overflødig, thi Embedsmændene i Udenrigsministeriet er hæderlige. Som den ærede foregaaende Taler rigtigt bemærkede: Ingen har et eneste Øjeblik ønsket at ville sætte nogen som helst Plet paa deres Hæderlighed. Aa Gud, var i det hele Livet saa simpelt,

at naar man var hæderlig, kom der aldrig nogen Plet paa en, saa var det ingen Sag, men Livet er mangelunde. Naar man har et Embede, som giver en en passelig Indtægt, og saa har et Par „Ben“, der giver en det 10-dobbelte — hvorfor sig (!) —, mon der saa ikke rent uvilkaarligt kommer mere Poesi, mere Glans og Herlighed over det, som giver det 10-dobbelte? En stor Forfatter har talt om „den sarte Overgang mellem det subjektive og det objektive“. Det farlige for os Mennesker, det, som vel næsten ingen af os kan vogte sig for, er denne sarte Forskydning mellem det subjektive og det objektive. Og lad mig udtrykkelig gøre opmærksom paa, at dette Goethe-Citat staar i „Bekendnisse einer schönen Seele“ — det kan altsaa ikke være for at nedsætte de Mænd, jeg her taler om, jeg anvender det. Jeg gaar ogsaa ud fra, at de er skønne Sjæle; men hvis de skulde aflægge deres Bekendelse, maatte den vel blive ligesom denne: at det ogsaa kunde — i Konjunktiv — hænde dem, at der skete denne sarte Overgang fra det subjektive til det objektive, og det er netop den, vi skal redde dem fra, just i Kraft af og fordi vi i saa høj Grad respekterer deres Hæderlighed. Derfor synes jeg, man her har valgt det rette. Jeg synes bare, at Fristen er temmelig lang, naar den er sat til 2 Aar. Jeg vilde i og for sig ikke have noget imod at gøre den kortere, men à la bonne heure — de Mennesker skal jo have Tid til at afvikle deres Forhold, og det kan efter Omstændighederne være naturligt at give dem denne Frist. Men at man ikke kan have specielt Embedsmænd i Udenrigsministeriet anbragt i store Banker eller Eksportforetagender, synes mig netop af de Grunde, jeg her har udviklet, soleklart, og jeg føler mig ganske overbevist om, at det hører til de Ting — deri deler jeg ganske den højtærede Ordfører for Venstres Haab — med Hensyn til hvilke vi, naar det kommer til Stykket, nok bliver enige om at finde en eller anden Løsning. Jeg er nemlig overbevist om, at denne Erkendelse i og for sig er lige saa levende i Venstre, hvilket ogsaa har faaet Udtryk i, at de ikke har villet gaa dertil alene for Udenrigsministeriets Vedkommende, men over det hele. Det kan være fortræffeligt, men det kan trække ud. Loven kan strande, Spørgsmaalet kan gennemgaa mange Stadier o. s. v., o. s. v. Medens Græsset gror, dør Horsemor, eller rettere omvendt: lever „Benene“ deres uhyggelige Liv alt for længe.

Som sagt, jeg har den bestemte Tro, at alle disse Vanskeligheder vil vi nok ved denne rent saglige Behandling kunne komme